

Poština
pavšalirana.Uredništvo
in
upravnništvo
lista je
v Ljubljani
Breg št. 12.
Telefon 119.

AVTONOMIST

Glasilo „Združenja slovenskih avtonomistov“.

Izhaja vsako soboto.

Celoletna naročnina 37-50 D
mesečna 3-50 „
Posamezne številke se računajo po 1 Din

manjši sorazmerno. — Pri malih oglasih beseda 25 p.

Kaj je avtonomija?

Sicer danes vsakdo ve čisto natanko, kaj je avtonomija in njena vsebina, ve to priprosti človek in ve to inteligent. Razlika je samo ta, da navaden človek avtonomijo tudi hoče, in sicer popolno, inteligent pa, zlasti če je na vodilnem mestu v kaki stranki, pa hoče samo toliko avtonomije, kolikor mu je je treba, da obdrži svojo politično moč. Pravi sicer, da je tudi on avtonomist, da pa avtonomija sama na sebi ne vsebuje nobenega socijalnega in kulturnega programa.

Ker se je začel ta švindelj zlasti zadnje čase kolportirati, četudi nekoliko tiho in prikrito, povemo tistim, ki se obešajo na take fraze, to-le: vse to govorjenje je samo znak, da ljudstvo ve, kaj je avtonomija in začenja kazati hrbet drugim programom, ker so, četudi še tako lepi, brez avtonomije neizvedljivi. To je fakt, ki drži.

Da pa ne bo kakega dvoma o gorenji ugotovitvi, bomo povedali sledeče.

Na avtonomijo se da gledati z dveh stališč: s kulturnega in s socijalnega. Kulturno stališče nam pove to-le: vsaka kultura je nepretrgana veriga, ki veže večeraj z danes in jutri; ta veriga je tista sled, ki jo zapusti narod za seboj v zgodovini. Ni pa nobene moči izven naroda, ki bi bila v stanu, dajati smer kaki kulturi. Če bi hotel kdo nasilno obrniti kulturo v kako smer, bo jo raztrgal ravno tam, kjer bi jo prijel. Svojo smer si daje samo narod sam. In slovenski narod je že zdavnaj povedal, po kateri poti hoče iti — povedal je to že takrat, ko je manifestiral za združeno Slovenijo. In če pravi kdo danes, da je mislil narod pod združeno Slovenijo samo nekako administrativno enoto, govori neresnico proti svojemu boljšemu prepričanju. Združena Slovenija je pomenila Slovincem vse, kar razumejo enotni veliki narodi pod besedo — država. In vendar ne bo kdo trdil, da pomeni na primer Nemcu država samo neko administrativno enoto! In ker je belgrajski režim raztrgal komaj združeno Slovenijo, pomeni to, da je hotel zadeti s tem slovenski narod pri korenini in mu vzeti možnost kulturnega razvoja — kar pomeni možnost vsakega razvoja! Oh, koliko se je pi-

salo in deklamiralo o samoodločbi narodov, pa pride v nevarnost kak mandat — in evo, samoodločba ne vsebuje nobenega programa, ampak je samo nekak administrativen pojem! Ampak seveda: ljudstvo občuti drugače in bo govorilo drugače, in kar bo reklo ljudstvo — to bo prav! Mi mirno čakamo sodbe ljudstva.

Ampak danes je na dnevnem redu socijalni program in tisti, ki največ govore o njem, se delajo, kakor bi bila socijalni in kulturni program dva čisto različna programa in ne eno in isto. Kajti socijalni program vendar ne pomeni nič drugega kot dati vsakemu možnost materijalnega obstoja s tem, da se dotičnik zaščiti pred vsakim izkoriščanjem, da postane na gospodarskem polju svoboden. Ali ni to prvi pogoj vsake kulture? In kar velja za posameznika, ali naj ne velja to za cel narod? Ali ne občuti na drugi strani cel narod, če je zatiran en del njegov?

Sedaj pa pogledajmo s tega socijalnega stališča na naš sedanji režim. Najvišjim kulturnim institucijam se jemlje možnost razvoja, sodišča stoje pod pritiskom, uradniki bodo kmalu kuliji, učiteljstvo čisto zasluženo, bolnice se zapirajo, na drugi strani pa se meče denar skozi okno za javne zabave, za tajne komisije itd. itd. Torej na eni strani najhujše uboštvo in prodajanje lastnega prepričanja za skorjo kruha, na drugi strani razkošje, potrata — in vse to na račun revnih!! Ali je to morda socijalni program?

Zakaj torej zahtevamo avtonomijo s socijalnega stališča? Zato, ker hočemo, da bo narod sam urejal svoje socijalne zadeve. Danes pa jih ne urejuje sam, urejujejo mu jih drugi proti njegovi volji in jih urejujejo tako, da narod plača in strada, njegovi gospodarji pa žive razkošno na njegov račun.

Avtonomija torej pomeni samoodločbo naroda, da je poedincu in celemu narodu dana možnost kulturnega razvoja in s tem zajamčena socijalna pravičnost za vse. Ta socijalna pravičnost pa zahteva samo priznanje dela, duševnega in ročnega, in izključuje anarhijo kapitalizma in jakobinstvo posameznega razreda.

POLITIČNI PREGLED.

A. Domača politika.

Zborovanje demokratov. Poročali smo že, da se je med voditelja demokratske stranke v Belgradu, Davidovičem in Pribičevićem vnel oster spor zaradi njihovih popolnoma nasprotujočih si mnenj v hrvatskem vprašanju. Pribičević je trdovraten nasprotnik vsakega sporazuma, Davidovič pa ne priznava le možnosti sporazuma, ampak naravnost naglašja njegovo nujno potrebo. Iz nesoglasja med obema voditeljema se je razvijal že grozeči razkol v demokratski stranki, grozeči toliko bolj, ker se je Davidovič udeležil tudi takozvanega „zagrebškega kongresa“, na katerem so se tudi mnogi drugi odlični demokratje toplo zavzemali za sporazum. Da odvrnejo preteči očitni razkol stranke, so sklicali demokratje začetkom tega tedna svoj glavni zbor v Belgrad. Na tem zborovanju so sprejeli resolucijo, na podlagi katere je vsaj navidezna ohranitev enotnosti stranke mogoča.

Zborovanje radikalov. Sličen razkol kakor demokratom je pretil tudi drugi veliki vladni stranki, namreč radikalom. Tudi vzrok je isti: različni vidiki in različna mnenja o hrvatskem vprašanju oziroma o potrebi sporazuma med Hrvati in Srbi. Pašič in njegovi privrženci so za ohranitev sedanje vidovdanske ustave, Protič pa je za sporazum. Končni učinek bo pa tudi pri radikalih isti kakor pri demokratih: mirna poravnava. To je tudi čisto prirodno. Demokratje in radikali imajo v rokah policijo, žandarmerijo, armado in državno blagajno. Teh lepih reči nihče ne da rad iz rok. Zato se bodo eni in drugi branili z vsemi silami proti odstopu in odhodu iz vlade.

Zborovanje zemljoradnikov. Tretja velika stranka v naši državi so zemljoradniki. Ti imajo še lepo bodočnost pred seboj. Tudi zemljoradniki so ta teden imeli svoje glavno zborovanje, ki je bilo zelo burno. Razlike med zemljoradniki pa niso načelne, ampak so bolj osebnega značaja, ki se bodo dale z lahkoto premagati.

Radičev nastop. Silno pozornost je vzbudila v javnosti vest, da je vodja hrvaške kmečke republikanske stranke Radič sklenil opustiti svojo dosedanjo politiko napram Belgradu in iti v parlament. Kaj ga je dovedlo do tega koraka, danes še ne moremo točno pre-

soditi. O stvari sami bomo še podrobneje pisali.

V Sloveniji vlada stara strankarska razkosanost. Vse se cepi in lomi, kar je tudi popolnoma naravno in kar je naravno, je tudi prav.

B. Vnanja politika.

Pomirjenje. Dogodki na naši južni meji, ki so pretili tudi našo državo zaplesti v vojni vrtinec, so se končali gladkeje kakor pa se je svet spočetka bal. Zato se je tudi v Belgradu prvotno razburjenje precej poglelo.

Z Italijo živimo v starem neprijateljstvu. Dogovori in sporazumi ne pomagajo nič, ker jih laška vlada ali ne podpiše, če pa jih podpiše, jih ne drži.

Italijanski fašisti pripravljajo v Italiji pravcato revolucijo. Obetajo, da se jih bo že v najbližji bodočnosti zbralo v Rimu nad 200 tisoč in pri tej priliki, pravijo, bodo prevzeli vlado. Ves njihov nastop pa ne izgleda preveč resno.

Na Češkem so dobili novo vlado. Ministrski predsednik je Švehla, vnanji minister pa zopet dr. Beneš. To znači, da se češka vnanja politika ne bo izpremenila.

Med Avstrijo in Italijo so se pojavila resna trenutna nasprotja zaradi surovega nastopa laških fašistov na Južnem Tirolskem. Fašisti so nastopili tam z isto surovostjo, kakor jo morajo prenašati tudi naši primorski bratje. Avstrijsko časopisje se seveda dvignilo nad laškimi divjaštvom prihreren hrup in zahteva, naj društvo narodov varuje nemške interese na južnem Tirolskem pred fašistovsko podivjanostjo.

Avtonomijo za Trakijo zahtevajo Bolgari. Trakija je namreč tista dežela na jugu naše države, ki so jo imeli doslej Grki, pa bi imela zopet pripasti Turkom. Ker pa živi v Trakiji tudi mnogo tisoč Bolgarov, zato zahteva Bolgarija za Trakijo avtonomijo, da zaščiti bolgarski del bivalstva pred grškim in pred turškim nasiljem.

Lloyd George odstopi? Politika, ki so jo vodili Angleži napram Turkom v Mali Aziji, je doživela vsled zadnjih turških zmag silen poraz. Zaradi tega neuspeha zahteva velik del angleškega časopisja, naj Lloyd George odstopi. Posebno verjeten pa njegov odstop ni.

Širite in čitajte „Avtonomista!“

LISTEK.

Zadnji dnevi Martina Krpana.

Krpan zadene kij in mesarico, in to so bile njegove zadnje besede pred cesarjem: »Ko bi se spet oglašil kak Brdavs ali kdo drugi, saj veste, kje se pravi na Vrhu pri sveti Trojici. Pozdravil bom pa že Vrhovškeke in mater županjo. Zdravi ostanite!«

»Srečno hodi!« pravi cesar, minister Gregor pa nič.

Pa se ni oglašil ni Brdavs ni kdo drugi in Martina niso več klicali na cesarski Dunaj. Pač pa so tekla leta, z leti je prišla starost nad Martina, s starostjo ubožnost in druge nadloge.

In dejal je Martin sam pri sebi: »Kaj bi tisto, res da nisem navajen prositi, ali potreba človeka vsega navadi. K njemu pojdem in mu povem, kako in kaj. Saj ni napačen človek, samo da bi cesarice in dolgotepeta magistra ne bilo.«

Zvezal je svojo culo in se podal na pot. Ob cesarski cesti je srečal človeka, ki je pasel kravo na vrvi.

»Kam, kam, Martin!« »Na Dunaj grem k cesarju Janezu.« »A, v Ljubljano greš?« »Ne, k cesarju Janezu.« »Torej vendarle v Ljubljano.«

»Čudni ljudje,« si je mislil Krpan; »ne pride dalje kot v cerkev in na travnik, pa misli, da je cesar tam za prvim hribom, v Ljubljani.«

Večerilo se je že, Martin je postajal truden, lotevala se ga je omotica in se je vsedel na kamen ob cesti. Prišla je mimo ženska in ga nagovorila: »Dober večer, stopite mož, stopite, noči se in bliska. Ali imava isto pot?« »Ne bo, jaz grem k cesarju Janezu.« »I, no, potem ste pa doma, saj se že vidi šenklaški zvonik.«

»Torej bo na zadnje vendarle res, kar mi je pravil tam ob cesti Močilar. In jaz tega nisem vedel. Kolikokrat bi šel bil lahko k njemu in mu potožil to in ono.«

Ko je prišel Martin na široko ljubljansko ulico, je stopil pred črno oblečenega moža z mesecem pod brado in ga vprašal: »Mož, povejte mi po resnici, ali res živi v Ljubljani cesar Janez?« »Res, tamle v tisti hiši vlada in živi.«

Drugo jutro se je napotil Martin proti tisti hiši in je potrkal na široka vrata. Vrata so se odprla in pokazal se je majhen možiček belih las in črne obleke. »Želite, prosim?« »K cesarju Janezu bi rad.« »Počakajte, gospod še spi, ko pride, Vas javim.« »Dobro, dobro.«

Martin se je vsedel in čakal. Pa je zopet prišel možiček in Martin ga je vprašal: »Pa kdaj so se preselili z Dunaja?« »Bo že dolgo časa, kar so bili tam.« »Tako, tako, a cesarica so še živi?« »Ne vem, menda so umrli.« »In magister Gregor?« »Minister Gregor je tudi še živ.« »Tako, tako.« »Koga naj javim?« je vprašal možiček. »Kako? Kdo sem jaz?« Martin Krpan z Vrha pri sveti Trojici, gospod cesar me že dobro poznajo.« »A, Vi ste tisti, ki se je z Brdavsom metal?« »Jaz.« »Postavili ste se, mož, postavili.« »Kaj hočete, leta, revščina in bolezen.«

Gospod cesar so dejali, da Vas ne poznajo in Vas ne morejo sprejeti, ker ni danes sprejemni dan. Lahko poskusite drugič.« »Ne bom, težko hodim in mrazi me. Z Bogom.«

Boj proti draginji in kmetje.

Odkar se je začelo človeško delo organizirati in deliti, opažamo v splošnem gospodarstvu dve veliki skupini: meščansko in kmečko.

Meščansko skupino tvorijo predvsem obrtniki, dalje trgovci in uradniki. Ta skupina preskrbljuje kmeta z obrtnimi in industrijskimi izdelki, dobavlja blago iz tujih dežel in vodi upravo.

Kmečka skupina pa skrbi za hrano svoje in meščanske skupine.

Iz povedanega je razvidno, da obe skupini druga drugo dopolnjujeta. Brez obrtnih izdelkov kmet ne more izhajati, obrtnik (meščan) pa brez hrane ne.

Razvidno pa je tudi, da si obe skupini tudi nasprotujeta. Obrtnik bi rad za svoj izdelek dobil kolikor mogoče mnogo hrane (denarja), kmet pa za svoje žito kolikor mogoče mnogo obrtnih izdelkov. To v resnici obstoječe gospodarsko nasprotstvo pa uravnava trg, ki določa in utrjuje cene po zakonu o ponudbi in zahtevi.

Preidimo sedaj na »boj proti draginji«. Razumljivo je, da vsaka draginja najprej zadene meščanstvo, kajti živeti se da brez mnogih obrtnih izdelkov, brez hrane pa se ne da. Zato je tudi vlada osredotočila svoj »boj proti draginji«, v prvi vrsti na pocenitev živil. Priznamo rade volje, da je vlada v tem oziru dosegla že ugodne uspehe, kajti cena moke, sladkorja, olja, krompirja, masti itd. je danes precej nižja kakor je bila n. pr. še pred 2 tedni. Meščanstvu (obrniki in uradniki) je torej vsakdanja prehrana že občutno olajšana.

Ni pa olajšana preskrba kmetov s potrebnimi obrtnimi izdelki. Kmet

dobi danes za svoje pridelke mnogo manj kakor se pred enim mesecem, cene obrtnih izdelkov pa so ostale neizpremenjene, in kmetom je vsled boja proti draginji nabava in nakup obutve in obleke in orodja znatno otežkočena.

Zakaj? Zato ker vodi vlada »boj proti draginji« enostransko. Vlada se ozira samo na eno (meščansko) skupino, kmečko skupino pa prezira. To pa je pogrešno. Korist ene strani se ne sme doseči na račun in na stroške druge strani. Če skrbi vlada za ceneno prehrano meščanstva na eni strani, mora skrbeti tudi za ceneno preskrbo z obrtnimi izdelki za drugo stran! Kmetu je pač vseeno, če da mernik pšenice za 5 kron, če dobi za teh 5 kron tudi par čevljev; če pa veljajo čevlji 1000 kron, žito pa le 5 kron, mora kmet hoditi bos na račun meščanstva in to ni pravično.

Zato je dolžnost vlade, da postopa tudi v interesu kmečkega dela tako, kakor se je zavzela za meščanski del. Cene živil je »vrgla« vlada s tem, da je omogočila tujo konkurenco — zakaj ne gre po isti poti tudi glede preskrbe prebivalstva z obrtnimi izdelki? Zakaj ne zniža ali ne odpravi carine tudi na uvoz usnja, železa, obleke itd. Če morajo in morejo kmetje utrpeti nižje cene za svoje izdelke, zakaj se ne bi tudi na fabrikante nekoliko pritislilo s tujo konkurenco?

Mi nismo protivniki »boja proti draginji«, ugovarjamo pa proti njegovemu enostranstvu. Enaka pravica velja za vse — kar je enemu pravo, mora biti tudi drugemu zdravo!

DOPISI.

Iz vinogradniških krogov. Nedavno smo čitali po vseh naših listih, kakšna važna pogodba se je sklenila med našo državo in Češkoslovaško republiko glede izvoza naših vin. Ob tej priliki je zapel „Kmetijski list“ (št. 38) hvale uspehu, ki ga je s to pogodbo dosegel g. minister Pucelj ter povdaril kakšne koristi bo ta pogodba donajala našim vinogradnikom. Iz Slovenije se bo bojda letno izvozilo 30.000 hektolitrov vina na Češko! To bi bilo res lepo in hvale vredno za uboge vinogradnike-kmete. Toda mi, kar nas ima stare skušnje, zelo dvomimo, da bi bilo iz te moke kaj prida kruha. Bodimo odkritosrčni in poštini in ne varajmo sami sebe! Dosedanje izkušnje nam pravijo, da se Čehi niso in se tudi menda ne bodo nikoli privadili na naša vina. To bi znali povedati tudi naši Vipavci, ki so se pred leti dosti trudili, da bi uvedli svoja dobra vina na češki trg. Izborna organizirano vipavsko „Kmetijsko društvo“ je storilo vse, da pospeši izvoz vin na Češko. Prva vipavska vinarstva druga je ustanovila v Pragi celo svojo klet, kamor je pošiljala svoja najboljša desertna in namizna vina. Vsploh? Z drugo je morala — likvidirati! Njeni člani so imeli veliko škodo, kar bi lahko potrdil tudi vinarški nadzornik, g. Škaflički! Če bolj mila in močna vipavska vina niso uspela na Češkem, kako naj sedanja naša, zlasti pa dolenska? Nasprotno pa bo ta pogodba dobro došla Čehom, ki bodo pri nas prodali veliko svojega piva! Naši vinogradniki bodo imeli od te pogodbe toliko koristi kot Kočevarji od „nove“ železnice! — Gospod urednik, ako mi boste dovolili malo prostorčka hočem prihodnjic opisati obupno stanje, v katerem se nahajamo vinogradniki in kje so vzroki temu! — **Vinogradnik.** (Prosimo! ur.)

Centralizacija lova. (Z dežele.) Govori centralistični krogi skušajo močno udariti naše občine s tem, da nameravajo po srbski postavi preurediti lov. Po tej postavi občina ne bo nič več deležna pri pravicah lova ali pa njegovega izkupička. Kakor znano dobijo naše občine — posebno zdaj — zelo lepe dohodke od lovske zakupnine. Zato bodite pozorni občinski odbori, da boste v pravem trenutku znali to veliko škodo naših občin zabraniti.

Iz velikih Lašč. Pri nas imamo nekatere gospode, ki radi hodijo na lov. Pravijo, da hodijo na lov tudi v službenem času in ne samo v svojih prostih urah. Nekateri se tudi radi skrivajo v

civilno obleko, ker jim službena obleka očividno ne diši preveč. To ni v redu. Dotični gospodje bi storili jako pametno, če bi sami uvideli pogrešnost svojih nastopov, da se izogogne službenim neprijetnostim. — Uradnik.

Iz Zagorja ob Savi. Kot vse povsod, tako imamo tudi v naši dolini, v novo-sestavljenem občinskem odboru »zne stranke, politično si nasprotujoče struje, katerih vsake namen je, ohraniti si zaupanje volilcev in koristiti občanom. Če premostrimo te ljudi iz strankarskega vidika, razberemo iz njih izrazite centraliste, zagovornike današnjega režima, nato dosledne avtonomiste, ki si nikjer in nikoli ne bojijo bičati in obsojati delovanja belgrajske klike in pa može, katere je hipnotiziral Pašičev pogled, da so pogotnili avtonomijo in se zadovoljili s komunistično dedščino. Da si bomo na jasnem! Kdor vidi in čuti bič centralizma, ki udarja po plečih pokornih, ki vžiga, da se ne izlečimo desetletja, se ne bo čudil, da se je zganil v nedeljo dne 8. oktobra na seji občinskega odbora, eden izmed „protidržavnih“ (pripadnik S. L. S.), in predložil resolucijo, ki naj se pošlje vladi in v kateri zahteva avtonomijo. Človek bi mislil: To je pametna stvar, ki mora prodrati — pa glej! Vstane mož (nekoč socialdemokratski poslanec), in začne ugovarjati in pobijati to, kar bi mu imela biti sveto! Gospod, ki je točasno predsednik delavske unije, ki obsega uboge proletarce, ki nujno teže za avtonomijo, se je zdržal glasovanja. Njemu je sledil njegov klub, ki menda ne zna ločiti med avtonomijo in centralizmom. Resolucija je končno prodrla, čeravno so ugovarjali gospodje centralisti in demonstrativno odšli iz sobe. Akcija so pa podprli narodni socialisti, kljub očitkom centralistov, ki so izustili krilatico, da so najjačja stranka v državi! (Volitve!!!) Ne vem, kaj bi še dodal? Aha, da pri nas faktično nastopa socialno-demokratska stranka vedno složno z liberalci. Pa vsaj to menda povsod, kot ste že Vi večkrat pisali. Držalo pa to dolgo ne bo. Pri prihodnjih volitvah bomo govorili o doslednosti. Živela samoprava ljudstva! Proč z dvoživkarji...! — Zagorjan.

Z Gorenjske. — Že več let se vozim po železnici, včasih po južni, še večkrat pa po državni. Ko se peljem nekoč po državni, se je zdelo sprevodniku umestno nas potnike razdeliti po vagonih. Ali nas je hotel deliti po starosti ali po farah ne vem. Kratkoma,

od mene in še neke gospice je zahteval, da morava takoj, še med vožnjo, v drug vagon. Ker so mi bile moje kosti ljubše kot načrt sprevodnika, nisem ganil in sem se proti sprevodniku pritožil. In kaj mi je dejal visoki g. uradnik na Bleiweisovi cesti? „Vi sploh pravice niste imeli proti sprevodniku se pritožiti. Morali bi ga najprej ubogati,“ je dejal. „Ja, gospod, pa sprevodnik se je surovo obnašal, njegova zahteva je bila brezpotrebna neumnost in poleg tega bi se lahko ponesrečil. Saj sem dejal, da se

bom presedel, ko se bo vlak ustavil“, sem pripomnil. „Verjamem, da je bil surov, verjamem, da je bila zahteva neumnost in vendar bi se morali pokoriti. In šele, ko bi se ponesrečili, bi se smeli pritožiti“, je odvrnil. Vidiš, prijatelj, kakšen norec sem bil. Državni uradnik sem. Država mi ne da, da bi mogel pošteno živeti, lahko pa bi bil na državne stroške pošteno pokopan. — Na marsikoga z Bleiweisove ceste ima pač uplivi bližnji — muzej!

Dnevne vesti.

Naše cenjene naročnike opozarjamo, da smo pripravljani na razna na nasstavljená vprašanja odgovarjati ali v posebni rubriki „Vprašanja in odgovori“, ali pa pismeno. Kdor želi pismen odgovor, mora priložiti kuverto z znamko ali pa vsaj dopisnico, na katero naj zapiše svoj natančen naslov. Kdor pa želi odgovor v listu, ga bo našel v rubriki „Vprašanja in odgovori“. Upamo, da bo ta rubrika našim cenjenim naročnikom zelo ustrezala. — Ker pa je stvar združena tudi s stroški, je umevno, da bo rubrika „vprašanja in odgovori“ odprta le naročnikom. Na vprašanja nenaročnikov se žalibog ne bomo mogli ozirati.

Snaga velja! Pripovedujejo, da je neka ženska nekoč valjala testo za štruklje. Ker je imela nahod, ji je padla vodena kapljica z nosa na testo. Ženska je kapljico lepo obrisala s testa in rekla: Snaga velja! — Na te vrste snago smo se spomnili, ko smo prebrali neko dopisnico iz Maribora. Tam stoji vojašnica, v kateri polagajo zelo veliko važnost na snago. Zlasti se brigajo za snago na straniščih. Da ja nihče ne bi tega skritega kraja ponečedil, so stranišča enostavno zabilil! Vojak pa, kateremu komis preveč nagaja, mora v park... Toda gorje onemu, katerega v parku zalotijo, kajti „snaga velja“ in za nesnago dobi „odmah 5 dana zatvora“. Te vrste ekserciranja prej nismo poznali!

Batine. V Subotici se je te dni ustrelil vojak Bogdan Gorušica, ker ga je bil njegov kapetan neusmiljeno nabatal. Vojni minister bo pa v parlamentu svečano izjavil, da „u ovoj državi nema batina“.

Uradniki v Srbiji se pripravljajo, da trumoma zapuste državno službo, ker jih država ne plača tako, da bi mogli živeti. Izbrali so že poseben odbor, ki ima nalogo poiskati uradnikom razne privatne službe. Pri nas v Sloveniji je tako gibanje nemogoče, ker so uradniki s svojim položajem tako zadovoljni, da se nihče ne zgane.

Protidraginjski shod. Kakor izveemo iz dobro poučenega vira, skličejo ljubljanski uradniki protidraginjski shod že prihodnji teden.

Predrznost. V ljubljanskem dnevniku „Jugoslavija“ smo brali, da nekateri višji uradniki pritiskajo na svoje podrejeno osebje, da morajo pri bodočih občinskih volitvah v Ljubljani voliti demokrate. Tak pritisk je seveda prvovrstna zloraba uradne oblasti. Na drugi strani pa ima ta pritisk tudi svojo dobro stran. Ker so volilne škrinjice namreč tako izbočno izdelane, da dajo razločno ropotanje trkljajoč se kroglice najboljšo jamstvo za „tajnost“ volitev, bodo prišli pred prihodnjimi volitvami pod novo vlado vsi v preiskavo, ki bodo pri sedanjih občinskih volitvah volili centraliste!

Volilni boj. Volilni boj pri prihodnjih občinskih volitvah v Ljubljani bodo vodili centralisti v znamenju „boja proti klerikalizmu“. V Ljubljani namreč ne polagajo vodovodnih cevi po tehničnih predpisih, ampak samo na podlagi svetovnih naziranj...

Dober odgovor. V Ljubljani pri Mostah imajo bolnišnico. Tam zdravijo ljudi primariji (voditelji oddelkov) in sekundariji (pomočniki). Ker pa zdravstveni odsek (oziroma vlada) za bolnišnice nima dovolj denarja na razpolago, so nekemu primariju na kratko in čisto protipostavno odpovedali službo in ga premestili nekam drugam. Gospod je seveda ugovarjal in svojega oddelka ni oddal v druge roke. Ko so pri tej priliki vprašali nekega navzočega Srba, če tudi v Srbiji premeščajo ljudi iz kraja v kraj brez njihove vednosti in proti njihovi volji in proti zakonitim določbam, je odgovoril Srb: „Seveda!“ — „Pa če dotičnik s premestitvijo ni zadovoljen?“

— „Onda ne ide!“ — se je glasil kratek odgovor.

Boj za prvenstvo med Pribičevičem in Davidovičem. Kakor poročajo listi, se je vnel med demokratskima veljakoma Pribičevičem in Davidovičem hud boj za politično prvenstvo. Ta boj nas spominja na znano „ribniško“ dirko, ki se je vršila tako-le: Imel je Ribničan konja, ki se ni ganil z mesta. Nad konjsko nepokorščino obupanemu človeku pravi njegov sosed: Pa ga nekoliko s papriko nadrgni pod repom, mogoče pojde! — Rečeno, storjeno. Toda učinek paprike je bil nepričakovan. Konj je začel dirjati kot divji. Pa pravi Ribničan: „I, kako bom pa konja sedaj došel?“ — „Še sebe namaži!“ — mu pravi dobrohotni sosed. Ker pa je sebe namazal mnogo bolj nego konja. Ribničan konja ni le došel, ampak ga je tudi za lepo daljavo pretekel in vpil: „Ljudje božji, primite konja, jaz ga ne morem! In je tekel dalje in dalje, kakor teče sedaj Pribičevič za Davidovičem (ali pa narobe).“

Prejeli smo in priobčujemo: V zakonodajnem odboru belgrajskega parlamenta kujejo novo uradniško službeno pragmatiko. To je prav. Vsakemu svoje. Mi bi si dovolili pripombo, da je med javnimi uradniki še nekaj kategorij, ki so nujno potrebne izboljšanja svojega gmotnega položaja. Tako n. pr. kat. duhovščina! Večina župnikov in kaplanov, ki opravljajo poleg svoje dušno-pastirske službe, tudi še številna opravila za državo (n. pr. vodstvo matrik, poročila sodiščem, glavarstvom, žandarmeriji in tako dalje), se danes nahaja v največjih gmotnih zadregah. Ali res ni nikogar, ki bi mogel v tem pogledu doseči to, kar bi se vsaj za silo dalo priglitih socialni pravici? Bodite bolj pravični tudi tu — ali pa ločite državo od cerkve!

Novi časi, stare metode. Govori ali piši resnico ali pa vsaj resnico po svojem prepričanju in vesti — in vzeli ti bodo kruh!

V ljubljansko kavarno „Union“ zahajajo po mnenju mnogih ljubljancev sami klerikalci. Preteklo nedeljo je prišel tja tudi g. Adolf Ribnikar.

Dobro je poučena naša vlada o vseh dogodkih, ki se odigravajo v javnem in privatnem življenju prebivalcev Jugoslavije. Tako dobro je poučena, da izve vlada vse, kar hoče, tekom 24 ur. Tako je vsaj zatrjevala v Ljubljani neka odlična oseba. Na to je Ljubljaničan odgovoril: „Kaj je to? Mi izveemo vse v petih minutah!“

Iz Ljubljane pri Mostah nam pišejo: Pretekli teden se je mudil v Ljubljani g. minister Pucelj. — Ljubljana še stoji.

Stare vagoni, ki trohne v Dravljah pri Ljubljani, bodo porabili za novo kočevsko (Puceljevo) železnico.

Komanda mesta (mestno poveljstvo) v Ljubljani se ne nahaja več v prostorih nekdanje belgijske vojašnice, ampak se je preselila v poslopje dravske divizijske oblasti v nekdanji kazini.

Dva gospodarska članka priobčujemo v današnji številki. Avtor drugega, Stojan M. Protič, je bil svoječasno tri leta finančni minister kraljevine Srbije. On je tedaj spravil srbski državni proračun v red in ravnotežje kljub temu, da je med tem časom država popolnoma na novo opremila armado ter jo preskrbela tudi z novim (francoskim) topništvo. Srbski dinar je bil tedaj enak francoskemu franku ter ni nikoli omahnil pred njim. Ko je stopila leta 1912. Srbija v balkansko vojno je imela v svoji državni blagajni še vedno 200 milijonov zlatih dinarjev. To je nesporna zasluga Stojana M. Protiča, ki je s pametnim in varčnim državnim gospodarstvom soodločil usodo južnega slovanstva v bitki pri Kumanovem in drugie!

Da se razumemo. V zadnji številki našega lista smo javili, da je podpisal oklice za Aškercov spomenik tudi g. Pucelj, sedaj minister. Da ne bo nespornost, dodajemo, da je g. Pucelj minister v Belgradu.

Nova kočevska železnica. Kakor izvemo iz dobro poučenega vira, začno graditi novo (Puceljevo) železnico že prihodnji teden.

Kmetije, hranite „Avtonomista“! Kmetijsko-poučni članki so našli med našimi kmečkimi naročniki lepo razumevanje. Ker pa te stvari obdrže trajno svojo vrednost, zato bo prav, če kmetije posamezne številke našega lista hranijo. Ob dolgih zimskih večerih je ugoden čas za prelistovanje starih števil. Sicer pa se n. pr. vezan celi letnik tudi prav ugodno proda. Zatorej shranite vsako številko!

„Društvo narodov“ in mi. Društvo narodov je velika mednarodna organizacija, v kateri so zastopane skoro vse velike države sveta. Biti zastopan v tem društvu je torej že nekaj. To je uvidela tudi belgrajska diplomacija in Mala antanta. Belgrajska diplomacija pa nikakor ni hotela, da bi zastopal Maio antanto v društvu narodov Čeh dr. Beneš, ampak je po vsej sili hotela spraviti v društvo narodov Srba dr. Ninčiča. Belgrajskemu pritisku so se pač udali Čehi, ni se pa udalo društvo narodov, tako da Mala antanta v tem „odboru“ sploh ni zastopana. Ko so v Belgradu zvedeli za ta neuspeh, so rekli, da so izvolitev Ninčiča preprečili — Kitajci! In pri tem je ostalo, dokler se ni oglasil dr. Boža Markovič: Ta pa popisuje volitev v odbor društva narodov tako-le: „Kolikor bolj se je bližal dan volitev, toliko manjše je bilo naše upanje na uspeh. Tik pred glasovanjem pa sem bil priča sledečega prizora. V neki predsobi se je pogovarjalo več delegatov. Tu vpraša eden izmed njih: „Qu' est ce que Nintschich? (Kdo je Ninčič?)“ — Francoz odgovori: C'est le ministre des affaires étrangères. (To je minister vnanjih zadev).“ — Anglež pa poseže vmes: „Vous voulez dire ministre étranger aux affaires (Vi hočete reči: minister, ki so mu vnanje zadeve tuje)“. Delegati so se nasmejali in odšli. Pri volitvah smo pa dobili le 15 glasov od 46.“ Dalje pripoveduje dr. Boža Markovič, da smatrajo našo državo v inostranstvu za militaristično in razadnjaško. Uničenje komunističnih mandatov, spomenice hrvaškega bloka, dvorski škandali, nerešeno jadransko vprašanje, pritožbe naših sosedov in srbska ozkosrčnost v izvolitvi diplomatov so ustvarile mnenje, da naša politika ni zdrava in da nima dobrih in sposobnih voditeljev.

Od odlične strani smo prejeli ponudbo za posredovanje pri prodaji raznih knjig. Mi bomo izraženi želji radi ustregli in v prihodnji številki objavili naslove knjig, ker smo za današnjo številko dobili dopis prekasno.

Ali več? Ali več, kako podpreš „Avtonomista“? Prvič: kot naročnik, in ne samo kot bralec. Drugič: Kot dopisnik. Tretjič: Kot oglašnik. — Sedaj pa preberi naslednje tri odstavke!
Kako naročim „Avtonomista“? Vzemite dopisnico in napišite na naslovno stran: Uprava Avtonomista, Ljubljana, Breg št. 12. — Na drugo stran pa napišite: Naročam Avtonomista za en mesec (četrt leta, pol leta, celo leto). — Podpišite se jasno in razločno in dodajte natančen naslov in zadnjo pošto. — Kakor hitro bo uprava dopisnico prejela, dobiš list in listu priloženo poštno položnico za naročnino za zahtevano dobo. Ako pa si že naročnik, stopi do svojega prijatelja ali znanca in mu reci, da je nazadnjak, če ni naročen na „Avtonomista“.

Kakšne dopise rabi „Avtonomista“? Naš list rabi dobra poročila o krajevnih dogodkih (občinske volitve, nesreče in

tako dalje), dobre članke, dobre nasvete in opozorila. Mi upoštevamo vse, kar je dobro in koristno. Mi smo pripravljene dajati odgovore tudi na razna vprašanja, priložena pa mora biti poštna znamka za pismen odgovor.

Kako oglašam v „Avtonomistu“? Vsak človek na deželi vé prav dobro, kako zelo berejo naš list. „Avtonomist“ prihaja danes v vsako občino in v vsako faro. Tam roma iz roke v roko, od hiše do hiše. Zato je čisto gotovo, da imajo oglašiti v „Avtonomistu“ najboljši uspeh, mnogo boljši kakor v dnevnikih. Dnevnik navadno ljudje še isti večer vržejo v kot — „Avtonomist“ pa kroži

kakor rečeno iz roke v roko cel teden! To je velika razlika. Kdor ima torej kaj na prodaj, ali kdor bi rad kaj kupil, kdor išče službe itd., naj kupi dopisnico in naj napiše na naslovno stran: Uprava Avtonomista, Ljubljana, Breg št. 12. — Na drugo stran pa naj napiše na primer: Prodaj posestvo, 20 oral, njive, travnike, gozde z gospodarskimi poslopi. Pojasnila daje (sledijo podpis). Prosim enkrat (dvakrat, trikrat). — Mi računamo za tak mali oglas najzmernejše cene in sicer za debelo tiskano naslovno vrsto 1 dinar, za vsako nadaljno besedo pa po 1 krono. Pri večkratnem oglašanju primeren popust.

Gospodarstvo.

Dviganje vrednosti naše valute in naše gospodarstvo.

(Dve mnenji.)

Pod gornjim naslovom je napisal g. dr. Ivan Slokar, ravnatelj »Zadružne gospodarske banke« v Ljubljani v »Slovenec« z dne 7. oktobra informativen članek, ki se dobesedno glasi takole:

Po dolgotrajnih usodepolnih eksperimentih po kratkovidnih in izven praktičnega življenja stoječih birokratih je prišel vendar enkrat na mesto, ki odloča o najvažnejšem aktuelnem vprašanju, mož iz praktičnega življenja, ki pozna valutna vprašanja teoretično, kakor tudi v zvezi s celokupnim gospodarstvom iz lastne dolgotrajne skušnjave. Ko je postal Dušan Plavšič pomočnik finančnega ministra, smo takoj čutili, da je mož na pravem mestu in da ne bo nadaljeval polovičnih mer, ki so do njegovega prihoda po svoji nestalnosti, nejasnosti in neuspešnosti zmešale vse prizadete kroge. V kratkem času si je Dušan Plavšič zasnoval obširen program za sanacijo naše valute in je baziral svoje delo na obširne statistične podatke, ki si jih je moral v najkrajšem času sam preskrbeti.

Do njegovega posvetovanja z zagrebškimi in 2. t. m. tudi z ljubljanskimi gospodarskimi krogi, smernice njegovega sistema niso bile popolnoma jasne. To je dajalo vsem zalibog preštevilnim pesimistom povoda, da so dvomili na vspehu njegovega truda. Glavna napaka dosedanjih mero-dajnih činiteljev je obstojala v prvi vrsti v tem, da javnost ni bila v zadostni meri informirana o faktu-nem poteku in stanju najvažnejših vprašanj, zadostuje, če se spominjamo na vse verjetne in neverjetne legende, ki so se v vseh mogočih oblikah razširjale potom tiska, tako da čitatelj končno sploh ni mogel vedeti, ali je to posojilo sploh bilo sklenjeno, ali je sploh upanje, da dobimo zaželjene dolarje za jadransko železnico in ostale državne potrebe, ali pa da je bilo vse le dobro zasnovana komedija za varanje javnosti. Zaman smo čakali v tem pogledu na avtoritativno uradno pojasnilo.

Dušan Plavšič je šel drugo pot. Predstavniki gospodarskih krogov so imeli priliko poslušati njegov obširni in v vsakem oziru popolni referat, ki je razjasnil vso temo, ki nas je dotlej obvladala ter nam odkrito povedal, kaj je že ukrenil, kaj še namerava započeti in kakšen uspeh si obeta. Za spekulante, bodisi v denarju, bodisi v blagu, njegova izvajanja gotovo niso bila razveseljiva. Tudi solidnemu trgovcu in industriju preti vsled že doseženega in še predstoječega dviganja našega denarja občutna zguba, ki jo državna uprava ne more želeti. Tudi to nevarnost je g. Plavšič vpošteval in izjavil, da bo vlada onemogočila uzvoz nepotrebne blaga in omejila uvažanje tudi potrebne blaga, da bi na ta način zboljšala našo plačilno bilanco. Te mere, ki ščitijo legitimno trgovino in našo industrijo

pred trenutno preveliko zgubo, se bodo izvedle na ta način, da se bodo odrekla dovoljenja za nakup deviz za blago, čegar uvoz se hoče omejiti.

Dosedanji uspehi Plavšičevega delovanja kažejo, da je njegova pot pravilna. Padanje cen se že opaža in je pričakovati, da postane tekom nekoliko tednov splošna prikazen.

Dosedaj je veljalo kot edino pametno geslo: proč z denarjem, le nepremičnine in blago so zlato, ki nas obvaruje valutnih zbug. Razni črnogledi in propagatorji pšenične in zlate valute so podpihovali plamen zaupanja do našega denarja. Ti pšenični preroki so mladane zbegali tudi navadno ljudstvo in kot posledica tega bega pred denarjem je bila občutna denarna kriza, ki so jo morali prestati v prošlih mesecih denarni zavodi in vsled tega tudi vsi pridobitveni krogi. Marsikdo, ki si je še pred kratkim z lastnim in tujim denarjem kupil navidezno ceno lepo hišo, ima danes čudne občutke, ker predvideva polom njegove valutne modrosti.

Časi so se zelo spremenili. Tudi najtrdovratnejši spekulanti se bodo kmalu prepričali, da čakajo zaman na zopetno dviganje tujih valut. Čimprej pridejo do tega prepričanja, tem manjšo zgubo bodo imeli. Zaupanje v naš denar se vrača, blago je postalo nezaželeni balast in vsak, ki je v trdi veri v naš denar vztrajal do konca, bo imel svojo zasluženost korist in zadoščenje.

Tudi inozemski denarni trg se je začel že ozirati na rastočo vrednost našega denarja. V Curihu notira dinar že 8 centimov in bo, kakor izgleda, kmalu dosegel kurz 8.50, katerega je g. Plavšič označil kot trenutno skrajno višino, na kateri hoče dinar stabilizirati, dokler se narodno gospodarstvo prilagodi novim razmeram in pripravi na novi porast v spomladi do 12 centimov in še več. G. Plavšiču bodo pridobitveni krogi hvaležni, da jih je pravočasno opozoril na te svoje namene in s tem obvaroval občutne krize, ali pa celo neizbegljive katastrofe.

V zvezi s tem smo z zadovoljstvom vzeli v vednost izjavo g. Plavšiča, da namerava tudi državna uprava podpirati domačo produkcijo pri državnih dobavah in ščititi jo pri rastoči tendenci našega denarja pred zunanjo konkurenco s tem, da se za uvoz blaga, ki se v zadostni meri producira v naši državi, ne dovoli nakup deviz.

Če bo vlada izpolnila tudi druge obete, kakor je ureditev državnih financ, konsolidacija notranje političnih razmer, skrb za dobro urejene poročevalske službe o naši državi v inozemstvu itd., potem smemo upati, da bosta dviganje in stabilizacija naše valute dosegla popoln uspeh. Pridobitvene kroge čakajo sicer težki časi, ampak ta pot je neizogibna,

ako hočemo končnoveljavno doseči normalizacijo naših valutnih, gospodarskih in s tem tudi draginjskih razmer.

Skoro istočasno 5. oktobra pa je objavil bivši ministrski predsednik, g. Stojan Protić, nekdanji tudi finančni minister kraljevine Srbije, o tem predmetu članek v belgrajskem »Radikalu«, ki se točno preveden glasi pa takole:

»Odkar se je vlada »oparila«, in je g. Kumanudi iznašel direktorja »Balkanske banke«, g. D. Plavšiča, da bi mu on popravil dinar i v korist svoje banke i v korist nekaterih srečnih bankirjev in trgovcev — dinar skače in skače! Od 670 se je dvignil na 500 dinarjev za 100 frankov. Doklej bo to trajalo in kaj bo poslej — bomo videli.

Za sedaj je važno si zapomniti to, kar občinstvo ne vé. Dosedaj je država s posredovanjem Narodne banke na povelje g. Plavšiča prodala na borzi štiri milijone petstotisoč dolarjev v zlatu, kar znaša, ako računamo dolar je po 60 dinarjev = 270 milijonov dinarjev!

Koliko je tu država izgubila, pustimo na strani. Toda zabeležiti hočemo tole:

Vsaka država, zlasti pa sedaj, svojo zlato zalogo ne le čuva, temveč jo po možnosti skuša povečati. Tudi naša država je prepovedala trgovino z zlatom in izvoz zlata iz države. Zaradi tega tudi naši bankovci niso razmenljivi.

Toda pri nas je kuriozum: To, kar prepoveduje država vsem državljanom, počenja ona sama. Ona trguje s svojim zlatom in ga izvažata iz države! Ona ne uporablja svoje zlato samo za to, da bi ž njim v nesreči in v veliki potrebi poplačala svoje dolgove v inozemstvu. Ne, ona ga prodaja trgovcem po nižjem kurzu od tržnega, da ga oni izvozijo iz države in plačajo ž njim svoje dolgove v inozemstvu. In to tisto zlato, ki si ga je vlada v inozemstvu izposodila po kurzu 86:75 za sto (dolarjev namreč! op. ur.) in za katerega mora plačati obresti 8 od 100 v zlatu po nominalni vrednosti, katero vrednost bo morala v istem denarju (zlatem dolarju) tudi vrniti!

Ali more biti večje nezakonitosti od te in bolj brezumne politike od te?

Finančni minister g. Kosta Kumanudi dela vsak dan takšne nezakonitosti in neumnosti, da se ne vé, katera je večja in se ne more točno ugotoviti, ali je od te nezakonitosti in neumnosti še katera sploh večja; da pa so to največje nezakonitosti in neumnosti — to je brez vsakega dvoma!

Priobčujemo drage volje dve popolnoma si nasprotujoči mnenji o naših državnih finančah in o izgledih vrednosti našega državnega denarja izpod peres strokovnjakov!

Naj si vsakdo napravi sodbo sam!

Vinske cene. Mošt prodajajo v mariborskem okolišju po 14 do 18 kron, v brežiškem okraju po 18 kron, po Dolenskem 14—18 kron. Slabejše vrste tudi po 10—12 kron za liter. Kupcev ni mnogo.

Vrednost denarja. 1 dolar velja 260 kron, 1 lira do 10 kron 80 vinarjev, 1 češka krona 8 do 8:80 naših kron. V Curihu velja 100 kron 2:05 švicarskih frankov.

Žitne cene. V Novem Sadu velja: pšenica 1340—1350 kron, ječmen 1100 kron, moka (št. 0) pa 2000 kron za 100 kilogramov.

Izdajatelj: ALBIN PREPELUH. — Odgovorni urednik: JOŽE PETRIČ. — Tiska: Tiskarna J. BLASNIKA NASL. v Ljubljani.

NA PRODAJ!

Nova spalna soba z marmornatimi ploščami, iz orehovega lesa. Istotam se proda zelo dobro ohranjeno motorno kolo znamke „Moto-Rere“. Več v upravi „Avtonomista“.

Veliko stensko uro

prodam. Lasten iz Jelek. Višina 2 metra in pol. Navija se mesečno enkrat. Kaže ure, dneve in mesece po imenu. Ura je stala l. 1910. 350 gl., danes po dogovoru. Pripravna zlasti za velike dvorane. — Anton Murovec, urar, Radovljica.

Teodor Korn, Ljubljana

Poljanska cesta št. 8.

se priporoča cenj. občinstvu za izvrševanje vseh

**kleparskih in vodovodnih
instalacijskih del kakor tudi
za pokrivanje streh.**

Vsa stavbinska in kleparska dela v priznano solidni izvršitvi. Proračun brezplačno in poštino prosto. Popravila točno in po najnižji dnevni ceni. Ambalaža in pločevine.

Telefon:
Pisarne št. 313.

Konfekcijska tovarna „Frande“ d. z o. z. v Ljubljani.

Telefon:
Tovarne št. 532.

Tovarna
v Stožicah pri Ljubljani.

Centralno skladišče
v Ljubljani, Emonska cesta št. 5.

Vse vrste moških in deških oblačil. Uniformiranje. Prvovrstni izdelki. Konkurenčne cene.

Prometni zavod za premog d. d. v Ljubljani

prodaja iz slovenskih premogovnikov

velenjski, šentjanški in trboveljski premog

vseh kakovosti v celih vagonih po originalnih cenah premogovnikov za domačo uporabo, kakor tudi za industrijska podjetja in razpečava

la čehoslovaški in angleški koks za livarne in domačo uporabo, kovaški premog in črni premog.

Naslov: PROMETNI ZAVOD ZA PREMOG d. d. Ljubljana, Nunska ulica 1.

Popolnoma varno
naložite svoj denar v

**VZAJEMNI POSOJILNICI
V LJUBLJANI**

r. z. z o. z.

sedaj poleg nunske cerkve
l. 1923 v svoji lastni palači ob
Miklošičevi cesti poleg hotela
„Union“.

Hranilne vloge se obrestujejo
po 5 1/2% brez odbitka rent-
nega in invalidskega davka.

Vloge v tekočem računu se
obrestujejo po 5%.

Hranilne vloge so vezane na
dobo četrt leta po 6 0/0,
na dobo pol leta po 6 1/4%.

Oblačilnica za Slovenijo r. z. z o. z. v Ljubljani.

Zadružna centrala za manufakturo en gros en detail.

Zgolj prvovrstni češki in angleški izdelki

Skladišče v „Kresiji“, Lingarjeva ulica 1, prvo nadstropje, ~ Prodajalna na drobno v
Stritarjevi ulici št. 5. ~ Podružnica v Somboru (Bačka), Aleksandrova ulica št. 11.

Upoštevajte pri nakupih.

Kapital: R 20.000.000

Slov. eskomptna banka

Rezerve okrog R 6.500.000

Podružnice:
Novo mesto, Rakek, Slovenjgradec.

Ljubljana, Šelenburgova ulica št. 1.

izvršuje vse bančne posle
najtočneje in najkulantneje

Telefoni št. 146, 458 Brzojavke: ESKOMPTNA.

Slavenska banka d. d. podružnica Ljubljana

preje Jugoslovanska Union-Banka

Zagreb.

Beograd.

Bjelovar, Brod n. S., Celje, Dubrovnik, Gornja Radgona, Kranj, Maribor, Monoštor (Baranja),
Murska Sobota, Osijek, Rogaška Slatina, Sombor, Sušak, Šabac, Šibenik, Škofja Loka,
Velikovec, Vršac.

Agencija: Buenos Aires (Argentina).

AFILIACIJE:

Budapest: Balkan bank R.T. Split: Jugoslov. industr. banka. Wien: Bankhaus Milan Robert Alexander.

Delniška glavnica in rezerve ca. R 200.000.000

izvršuje vse bančne posle najkulantneje.

Zadružna gospodarska banka d. d.

Telefon št. 21.

Ljubljana, Dunajska cesta št. 38/l.

Telefon št. 21.

(začasno v prostorih Zadružne zveze).

Glavnica skupno z rezervami nad R 60.000.000.

Podružnice: Djakovo, Maribor, Sarajevo, Sombor, Split, Šibenik. Ekspozitura: Bled. Interesna skup-
nost z Sveopćo Zanatlijsko banko d. d. v Zagrebu in njeno podružnico v Karlovcu ter z Gospodarsko banko d. d. v Novem Sadu.

Daje trgovske kredite, eskomptira menice, lombardira vrednostne papirje, kupuje in prodaja tuje valute in devize, sprejema vloge v tekočem računu in na vložne knjižice ter preskrbuje vse bančne in borzne transakcije pod najugodnejšimi pogoji. Pooblaščen prodajalec srečk Državne razredne loterije.